

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความผิดฐานกระทำการอันควรขายหน้าต่อธารกำนัล : ศึกษาความรับผิดชอบฐานกระทำการอันควรขายหน้าต่อธารกำนัลโดยการเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย หรือกระทำการลามกอย่างอื่น
ชื่อผู้เขียน	กษิธิศ มธุรส
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษากรณีเมื่อมีการกระทำการอันเป็นการเปลือยหรือเปิดเผยร่างกายเกิดขึ้นต่อหน้าธารกำนัล หรือต่อสาธารณชนจนเป็นที่เดือดร้อนต่อประชาชนและต่อสังคมส่วนรวม ซึ่งความผิดฐานนี้ก็พบมากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ปี ไม่ว่าจะเป็นการเดินเปลือยกายในเทศกาลสงกรานต์ การแก้ผ้าเปลือยกายในที่สาธารณะ การเดิน โยคี๊ตตามงานเทศกาลแสดงรถยนต์ต่างๆ หรือแม้กระทั่งการช่วยตัวเองในที่สาธารณะซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วสาเหตุหลักที่เกิดความผิดต่างๆ เหล่านี้ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความป่วยหรือผิดปกติทางจิต ซึ่งบุคคลประเภทนี้ต้องได้รับการบำบัดดูแลรักษาซึ่งในประเทศไทยเป็นอำนาจของศาล โดยแท้ที่สามารถกำหนดวิธีการเพื่อความปลอดภัยในการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 48 ซึ่งเมื่อความผิดฐานนี้เป็นเพียงความผิดลหุโทษ เมื่อผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนผู้ทำการจับก็จะให้ผู้กระทำความผิดนั้นเปรียบเทียบปรับแล้วก็ปล่อยตัวไป เมื่อไม่มีคดีความขึ้นสู่ศาล ศาลก็ไม่สามารถที่จะใช้อำนาจในการสั่งให้ส่งตัวไปบำบัดรักษาได้ สุดท้ายแล้วผู้กระทำความผิดเหล่านี้ก็จะกลับมากระทำความผิดแบบนี้ซ้ำอีก และเมื่อพิจารณาถึงโทษในความผิดฐานดังกล่าวนี้ก็ยังกำหนดบทลงโทษไว้เพียงเล็กน้อย เพียงแค่โทษปรับไม่เกิน 500 บาทจึงทำให้คนที่กระทำความผิดดังกล่าวซึ่งอาจจะไม่ใช่ผู้ที่ป่วยทางจิตแต่เป็นพวกที่อยากดังอยากสร้างกระแสหรือพวกที่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจทางการเงิน พวกที่ขาดความดูแลเอาใจใส่ทางด้านครอบครัว เช่นพวกรับเดินโชว์ โยคี๊ตในงานแสดงรถยนต์ เป็นต้น ไม่กลัวที่จะกระทำความผิดดังกล่าวเพราะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนที่มากกว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดนั้นจะได้รับ เมื่อพิจารณาการกำหนดโทษและมาตรการบังคับทางอาญาของประเทศเยอรมันและประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายเช่นเดียวกับไทย หรือแม้กระทั่งประเทศอังกฤษและญี่ปุ่นแล้ว จะพบว่ากฎหมายของประเทศต่างๆ ให้ความสำคัญกับความผิดฐานนี้อยู่มากพอสมควร โดยที่ทุกประเทศได้มีการกำหนดโทษจำคุกและ

ปรับไว้ และเมื่อปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดทางอาญา แต่ไม่ต้องรับโทษหรือได้รับการลงโทษ น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพราะมีความผิดปกติทางจิต กฎหมายของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่นและเยอรมัน กำหนดให้ส่งจำเลยไปบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพโดยไม่มีกำหนดเวลา แต่ ต้องมีการทบทวนผลการรักษาและความจำเป็นในการควบคุมจำเลยเป็นระยะๆ เพื่อพิจารณาปล่อย จำเลย อังกฤษและญี่ปุ่น ให้ศาลส่งจำเลยไปอยู่ในความควบคุมของฝ่ายบริหารภายใต้กฎหมาย สุขภาพจิต ส่วนสหรัฐอเมริกาและเยอรมัน กำหนดให้ศาลเป็นผู้ควบคุมจำเลย โดยเฉพาะเยอรมัน ได้นำวิธีการสับเปลี่ยนแทนที่กันระหว่างการบังคับโทษจำคุกกับการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย โดย ส่งจำเลยไปบำบัดรักษา ให้ศาลสามารถเลือกใช้การลงโทษจำคุกหรือการบังคับรักษาได้อย่าง หนึ่งหรือทั้งสองอย่างก่อนหรือหลังก็ได้ ถ้าศาลเห็นว่าการบังคับโทษจำคุกหรือการบังคับรักษา แล้วแต่กรณีเป็นการเหมาะสมและเป็นประโยชน์ในการแก้ไขบำบัดพฤติกรรมของจำเลย ซึ่ง แตกต่างจากกฎหมายไทยที่กำหนดโทษไว้เพียงโทษปรับจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นซึ่งทำให้การบังคับ ใช้กฎหมายนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการยับยั้งหรือข่มขู่ไม่ให้ ผู้กระทำความผิดอีก ดังนั้นผู้เขียนเสนอให้มีการแก้กฎหมาย โดยนำความผิดฐานกระทำการ อันควรขายหน้าต่อธารกำนัลตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 388 ซึ่งอยู่ในหมวดความผิดหลุ โทษ นำมาบัญญัติไว้เป็นความผิดหนึ่งในภาค 2 ในหมวดความผิดเกี่ยวกับเพศ ลักษณะ 9 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญา และวางกำหนดโทษใหม่โดยเพิ่มโทษจำคุกเข้าไปด้วยและเพิ่มเติมโทษ ปรับให้สูงขึ้นเพื่อเป็นการยับยั้งหรือข่มขู่ให้ผู้ที่กระทำความผิดฐานนี้ไม่กล้าที่จะกระทำความผิด ฐานนี้อีก และเพื่อให้กฎหมายอาญาเหมาะสมกับยุคสมัยและสามารถใช้เป็นเครื่องมือควบคุม อาชญากรรมและคุ้มครองความสงบเรียบร้อยได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังทำให้ศาลเข้ามามี บทบาทในการใช้มาตรการทางกฎหมายกำหนดให้มีวิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยส่งตัวผู้กระทำ ความผิดเหล่านั้นไปบำบัดรักษาเพื่อให้สอดคล้องกับการบัญญัติกฎหมายอาญาและหลัก วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อจะได้ไม่ให้ผู้กระทำความผิดเหล่านั้นกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

Thesis Title	Criminal of obscenity : A study on the criminal liability of obscenity by the nude or body reveal or other pornographic actions
Author	Kasidit Maturos
Thesis Advisor	Associate Professor Achariya Chutinun
Department	Law
Academic Year	2014

ABSTRACT

The purpose of this thesis is to study harmful indecent exposure or other indecent act in public which is additionally increased each years, namely, naked dancing in Songkran Festival, striptease in public, coyote dancing in motor show or masturbation in public. In fact, an offender's sensitive sickness or mental illness is main cause. In Thailand, the power of determination of probative measure of safety under section 48 of Penal Code is merely belonged to the Court. In case of Petit Offence, he or she shall generally be fined and the liberated without judicial and psychiatry process leading to recidivism. Owing to non-serious punishment against the offence (fine not over 500 Baht, many offenders may not be mental illness but be motivated by fashion. Economical and family factors. The example is that indecent dancers in motor shows who focus on their benefit over punishment. In Germany, France, England and Japan, the offence is appropriately concentrated. That is to be said all mentioned jurisdictions provide imprisonment and fine for conviction. In case of not punished or less punished because of his or her mental illness, an offender shall be sent to non-fixed term recovery and rehabilitation program, nevertheless, the result and necessity of control shall be periodically reviewed for liberation. In English and Japanese law, an offender shall be sent by Court to be under control of administrative department of Mental Health, whilst, in American and German law, this control power is judicial. Specifically, imprisonment and this measure of safety shall be appropriately alternated for treatment under German jurisdiction. On the other hand, less punishment under Thai law shall not prevent or suppress recidivism. The suggestion are the offence under section 388 shall be revised to The Offence of Sexuality in Title IX of the Code. Both term of imprisonment and the amount

of fine shall be also enhanced against recidivism and for modernization and effective control of criminal act and public order. Moreover, the Court shall apply the measure of safety consistent with criminal provision and purpose of punishment against recidivism.